

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Sych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 marca 2019 roku

sprawy **R. K.**,

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 kwietnia 2018 roku (sygn. akt II AKa [...]),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 grudnia 2017 roku (sygn. akt XXI K [...]),

1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. kosztami postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2018 r., Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony przez obrońcę wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 grudnia 2017 r., i uznał R. K. za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2017 roku w D., usiłując spowodować chorobę realnie zagrażającą życiu M., trzykrotnie ugodził go nożem w dolną część klatki piersiowej i nadbrzusze, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję innej osoby oraz udzieloną pomoc medyczną, co skutkowało obrażeniami ciała w postaci rany klutej w prawej VII przestrzeni międzyżebrowej uszkadzającej VII segment wątroby i penetrującej przez przeponę do prawej jamy opłucnowej, rany klutej pod prawym łukiem żebrowym (IX przestrzeń międzyżebrowa) czyli w nadbrzuszu prawym, rany klutej pod lewym łukiem żebrowym (IX przestrzeń międzyżebrowa), czyli w nadbrzuszu środkowym

lub lewym, uszkodzającej III segment wątroby, rany klutej prawego ramienia oraz nadgarstka i ręki lewej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, tj., co najmniej kilku tygodni, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 13.07.2017 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 13.07.2017 r., i w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] kasację wniósł obrońca skazanego R. K., zarzucając: rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k., poprzez nierozważanie wszystkich zarzutów i wniosków apelacji w szczególności pominięcie wniosku w zakresie orzeczenia odmiennie co do istoty sprawy i uznania, iż R. K. popełnił czyn uregulowany w art. 157 § 1 k.k., brak odniesienia się przez sąd odwoławczy do kwestionowanej w apelacji okoliczności dotyczącej błędnego ustalenia, że skazany nie osiągnął zamierzonego celu z uwagi na interwencję innej osoby i udzieloną pomoc medyczną, brak odniesienia się przez sąd odwoławczy do podnoszonych w apelacji okoliczności wynikających z zeznań świadka N. S., w których wskazuje, iż po jej interwencji skazany spokojnie przeszedł na drugą stronę pomieszczenia i był w szoku, a także naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku podstawy do przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu uregulowanego w art. 156 § 1 pkt 2 k.k., jak również art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak odniesienia się przez sąd odwoławczy do kwestionowanych w apelacji okoliczności pominiętych przez sąd już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, a wynikających z zeznań świadka N. S., z treści których wynikało, iż po interwencji N. S. skazany spokojnie przeszedł na drugą stronę pomieszczenia.

Stawiając takie zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o uznanie jej

za bezzasadną i oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: Kasacja nie zasługiwała na uwzględnienie, a sformułowane zarzuty i przedstawione argumenty musiały doprowadzić do uznania jej za oczywiście bezzasadną.

Na wstępie wymaga przypomnienia, że kasacja nie jest zwykłym środkiem odwoławczym, lecz nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego przesłanki wniesienia zostały przez ustawodawcę określone wąsko. Stosownie do art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ustawodawca wyraźnie też wyłączył możliwość wniesienia kasacji tylko z powodu niewspółmierności kary. Takie ukształtowanie podstaw kasacyjnych nakazuje zatem przyjąć, iż nie jest dopuszczalne wywiedzenie kasacji w celu kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, a jednocześnie, przy uwzględnieniu treści przepisu art. 519 k.p.k., stawia określone wymagania co do formułowania zarzutów kasacyjnych, które kierowane być mogą wyłącznie przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego. Autor kasacji wyraźnie nie sprostął tym wymaganiom.

Zarzuty oznaczone literami a - c kasacji, stanowiące wyraźne, niepozostawiające wątpliwości powtórzenie zarzutów apelacji, co dotyczy także odpowiednich fragmentów uzasadnienia, zdają się świadczyć o przekonaniu skarżącego, iż kieruje on środek odwoławczy przeciwko orzeczeniu sądu okręgowego, bądź też, wprowadzie przeciwko orzeczeniu sądu apelacyjnego, lecz do kolejnej instancji, podczas gdy kasacja może być skierowana tylko przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego i wyłącznie z przyczyn już wyżej wspomnianych. W związku z tym konieczne staje się przypomnienie, że co do zasady powtórzenie w kasacji zarzutu i argumentów przedstawionych wcześniej w apelacji może być skuteczne gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje.

W postępowaniu zwyczajnym rozważono wszystkie zarzuty apelacyjne, które następnie co do zasady powtórzono w skardze kasacyjnej. Co więcej, zmierzały

one do zakwestionowania rzekomo błędnych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd i jako takie są – w świetle uwarunkowań kasacyjnych – niedopuszczalne. Nie stanowią one w ogóle naruszenia prawa, które następnie podlegałoby ocenie jako rażące. Dotyczy to także twierdzenia o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k., również odnoszącego się w istocie do sfery faktów, które zostały należycie ocenione w postępowaniu apelacyjnym. W świetle postąpienia zgodnego z zasadami oceny dowodów przez sąd I Instancji, sąd odwoławczy zwolniony jest od bardzo szczegółowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w istocie taką ocenę (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2016 r., II KK 196/16, OSNKW 2016/11/72).

Oceny kasacji jako oczywiście bezzasadnej nie zmienia zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., którego zastosowanie w niniejszej sprawie nie stanowi wyrażonej w art. 523 § 1 k.p.k., przesłanki innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Sąd w sposób należyty i wyczerpujący uzasadnił wybór kwalifikacji prawnej, będącej podstawą skazania, zaś ta część uzasadnienia nie zawiera argumentacji zasadności lub niezasadności wniosków apelacji, które to podlegają kontroli kasacyjnej.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., nie znajdując podstaw do zastosowania wyjątku.